

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ι. ΔΕΛΛΙΓΕΩΡΓΗ

Ἡ ἐλληνικωτάτη Κερασσοῦς θρηνεῖ ἀπὸ τινος τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς ἀγγελικοῦ ἀληθῶς πλάσματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ χαρά, ἡ λατρεία καὶ τὸ σέμνωμά της. Ὑπάρχουν ἐνίοτε θάνατοι τόσο ἀδικοὶ καὶ ἀκατανόητοι, ὥστε νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ἡ Πρόνοια λησμονεῖ τὰ ἀδρότερα καὶ γλυκύτερα τῶν πλάσμάτων της. Καὶ ἦτο ὄντως ἡ ἀληθιμόνητος Ἀλεξάνδρα ἀπὸ τὰς ἐξόχως τελείας καὶ ἐξειδανικευμένας ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται δι' ὀλίγον, ὥσει ἀπὸ ἄλλου αἰθερίου κόσμου, ἐν μέσῳ ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς ἐκπλήξουν, νὰ μᾶς μαγεύσουν, νὰ μᾶς θαμβώσουν καὶ νὰ σβύσουν εἴτα εἰς τὸ σκότος καὶ τὸ ἄγνωστον, ὅπως τὰ φωτεινὰ μετέωρα τὰ ὁποῖα λάμπουν διὰ μίαν στιγμὴν, ὅπως τὰ ὥρατα ῥόδα τὰ ὁποῖα ζῶσι μόνον μίαν πρωτάν, ὅπως αἱ χρυσαῖ δύσεις ἀνάπτουν καὶ σβύνουν δι' ἓν μόνον δειλινόν. Ἀλλοίμονον! Ὅ,τι ὥρατον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, περὶ ὃς ὡς ὄνειρον, ὡς ἀπιθανότης. Καὶ ἦτο μία ὄνειρώδης ἀληθῶς ἀπιθανότης ἡ πολὺκλαυστος Ἀλεξάνδρα,

τόσον τελεία εἰς θησαυροὺς καλωσύνης καὶ ἡθους, εἰς γλυκύτητα ψυχῆς καὶ πλοῦτον πνεύματος, ὥστε δὲν εἶχε θέσιν, ἐνόμιζες, εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τῶν θλίψεων καὶ τῶν βασάνων, ὥσάν νὰ ἐνοστάλγῃ ἄλλον ἀγνώτερον καὶ ἰδανικώτερον.

Γεννηθεῖσα ἐν Κερασοῦντι τῇ 18 Ἰουνίου 1886 ἐξεπαιδεύθη ἐπιμελίστατα εἰς τὸ αὐτόθι παρθεναγωγεῖον, δεκατριέτις δὲ εἰσῆχθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις τοιοῦτον τῆς Χίλλ ὑπὸ τὴν ἀγρυπνον κηδεμονίαν τοῦ κ. Μ. Ἰορδανοπούλου, τοῦ ἐγκρίτου διευθυντοῦ τῆς Τραπεζίης Ἀθηνῶν. Μετὰ τριετίς ἐν αὐτῷ σπουδᾷς κατατάχθη εἰς τὸ ἐν Σταυροδρομίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγγλικὸν παρθεναγωγεῖον, μεθ' ὃ ἀποδημήσασα εἰς Μασσαλίαν παρὰ τῷ ἐκεῖ θεῷ της κ. Κωνστ. Γ. Κωνσταντινίδῃ συνεπλήρωσε τὴν ἐπίζηλον μόρφωσιν καὶ ἐκπαίδευσίν της, ἐξέμαθε τελείως τὴν ἀγγλικὴν καὶ γαλλικὴν, ἐγένετο δὲ καὶ καλλιτέχνης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἀλλὰ, πλὴν τῶν γνώσεων καὶ τῶν σπουδῶν, εἰς ἃς μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας ἀφωσιώθη, ὅ,τι ἐχαρακτήριζε καὶ ἀνύψου ἐν τῇ συνειδήσει πάντων τὴν ἔξοχον κόρην, ἦτο ἡ εὐγένεια τοῦ ἡθους, ἡ τρυφερότης τῶν αἰσθημάτων, καὶ ἡ διαλάμπουσα εἰς τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους αὐτῆς σεμνότης καὶ χάρις, ἡ κατακτιῶσα καὶ γοητεύουσα.

Πρὸ διετίας ἐπανακάμφασα εἰς τὴν πάτριον ἐγένετο ἡ χαρμονή, καὶ ὁ γλυκὺς ἄγγελος τοῦ πατρικοῦ οἴκου, σπάνιον ὑπόδειγμα ἑλληνίδος κόρης. Ἀλλ' εἴμαρτο, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μοναδικὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος νὰ νεκρωθοῦν εἰς τοὺς ἀπηνεῖς τοῦ θανάτου ὄνυχας. Ὑπουργος νόσος ὑπέσκαψε τὴν ὥραίαν ἐκείνην ὑπαρξιν, τῆς ὁποίας ἡ ἀπώλεια ἐθύθισεν εἰς πένθος οὐ μόνον τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ τὴν ψυχὴν τῶν οἰκείων, ἀλλὰ καὶ ὅσων ἠδύτυχσαν νὰ γνωρίσουν καὶ θαυμάσουν τὴν ἀλησμόνητον κόρην.

Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

- Ποῦ πᾶς λουλούδι τ' Ἀπριλιοῦ, ποῦ πᾶς καμαρωμένο ;
- Δὲν κάθοσουν στὴ λουλουδιά, τὴ μοσκομυρουδάτη,
- Νὰ λούξῃσαι μὲ τὴ δροσιά, νὰ χαίρῃσαι τὸν ἥλιο ;
- Στάσου, λουλούδι ἀγαπητό ! Στάσου νὰ ἰδῇς τὸ Μᾶν,
- Στάσου νὰ ἰδῇς τὸ Θεριστή, νὰ ἰδῇς τὸν Ἀλωνάρη,
- Στάσου νὰ ἰδῇς τὸν Αὐγουστο μὲ τὰ γλυκὰ σταφύλια,
- Νὰ ἰδῇς καὶ τὸ Χινόπωρο, ποῦ πέφτουνε τὰ φύλλα,
- Κι' ἅμα φυσηῖ ἡ παγωνιά, κι' ἅμα χειμῶνας ἔρῃ,
- Τότε πηγαίνεις, ἄνθος μου, στὸ μαῦρο τὸ ταξεῖδι».
- Καὶ τὸ λουλούδι γύρισε καὶ λέγει δακρυσμένο :
- Δὲν ἠμπορῶ νὰ βασταχτῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω.
- Μὲ κάλεσεν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸν Κάτω - Κόσμο,
- Ποῦ κάνει γάμους καὶ χαρὰς καὶ μαῦρα πανηγύρια,
- Καὶ θέλει μὲ τὰ νεῖατά μου καὶ μὲ τὴν ὥμορφιά μου
- Τὰ μαῦρα τὰ τραπέζια του νὰ τὰ μοσκοστολίῃ.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ